

Vladimír Strejček: Humor je nejlepší cesta, jak si život užít

25.11.2025

Ilustrátor a zakladatel studia drawETC. Pro Prahu 3 připravil vtipné a hravé ilustrace na reklamní předměty. Jak se vizuálně popasoval s identitou naší městské části a kudy vedla jeho cesta k úspěchu?

Co se vám jako první vybaví, když se řekne Žižkov?

Vždy, když se večer šourám Žižkovem, mám dojem, že jsem chvíli ve Stínadlech, chvíli na Montmartru nebo v Ankh-Morporku, fiktivním městě z knih Terryho Prachetta o Zeměploše. Je to pro mě tajuplný a dobrodružný místo. Rozhodně mě nikdy nenechává lhostejným, vždycky si ho prostě „musím“ prohlížet, protože je pořád co objevovat. Přemyslím, kde leží Golem, kde přesně Na Ohradě byl šibeniční vrch, a očima hledám, jestli je na pánských záchodech U Vystřeleného oka na svém místě i se svou opěrkou Láda a jestli je svět ještě v pořádku.

Připravil jste nový merch pro Prahu 3 — měl jste tedy možnost Žižkov vizualizovat. Jak jste o městské části při tvorbě přemýšlel?

Když jsem dělal hlavní „velkou“ ilustraci, tak jsem kolem majestátní dominanty Žižkovského vysílače vytvořil mozaiku drobných absurdních momentek s lehkým odkazem na různá místa spjatá s Prahou 3. Máte tam odkaz na Olšany, díky kterým můžete zůstat na Praze 3 navždy, je tam něco z tradičního trhu na náměstí Jiřího z Poděbrad. Babička, co prodává biojablíčko za 333 korunek... Prostě takové ty klasiky, co Žižkovák a prostě obyvatel Trojky zná. Přemýšlel jsem o tom s humorem, protože to je nejlepší cesta, jak si život užít.

Nový merch bude k dostání v Infocentru Prahy 3. Jaký motiv na tričko byste si tam vybral vy osobně?

Já tam mám své favority, které bych opravdu chtěl. Nejraději mám asi „Olšany forever“, protože kdo chce, tak díky Olšanům se může stát — v jistém slova smyslu — nesmrtelným.

Vaše studio dnes patří k významným jménům české ilustrace a užité grafiky. Kolik lidí dnes čítá váš tým?

Stabilní jádro tvoří deset kolegů. Producenti, grafici, ilustrátoři, účetní. Kromě toho naši partu doplňují freelanceři. A to jsem studio založil na začátku milénia částečně proto, aby se v očích veřejnosti moje práce profesionalizovala. Fejkoval jsem, že mám za zády tým. Třeba jsem volal klientovi: „Jasně, pošlu tam grafika, za chvíli je u vás.“ A pak jsem tam dojel samozřejmě já osobně, vyřešil to, vrátil se a volal

zpátky: „Tak co, byl kolega u vás, všechno v pořádku?“ (smích)

Věnujete se i výuce. Co nejčastěji říkáte studentům, kteří chtějí působit jako kreativci na volné noze? Slyšela jsem, že třeba nedoporučujete inspirovat se názvem, jaký jste před tříadvaceti lety použil vy. DrawETC. se čte jako „dravec“...

Ano, název někdy působí zmatky. Volá potenciální klient s tím, jestli se dovolal do „drawETC.“, přečte to anglicky (dróitýsý), a já pak říkám: „Ne... Teda, totiž ano, jsme to my, ale čte se to dravec...“ Tehdy jsem měl za to, že je to trefa do černého. Název působil neotřele a reprezentoval mladickou dravost, tah na branku. Dneska říkám: Lidi, hlavně volte něco, co pak nemusíte do telefonu vysvětlovat.

Co dalšího se od vás studenti — budoucí kreativci na volné noze — mohou naučit?

Záleží na oboru, od toho se odvíjejí konkrétní doporučení. Ale obecně jim říkám naprosto jednoduše: kreslete, pracujte, makejte na sobě, posouvejte se. Taky se snažím, aby se naučili správně nacenit. Finanční management je mimořádně zásadní věc i v kreativním průmyslu. A taky je nabádám, aby se zbytečně nebáli.

Právě — mladí lidé dnes mohou sledovat svou konkurenci z celého světa. A to může snižovat jejich sebevědomí.

Pozor, tahle možnost nabízí ohromné pozitivum. Moje generace registrovala jen to, co tvořili lidé z ročníku — to bylo všechno. Dneska jsme online konfrontováni s těmi nejlepšími z nejlepších, a to nás může obrovsky nakopnout a posunout naše tvůrčí hranice.

Kreslíte velkoformátové muraly. Upoutala vás nějaká konkrétní díla vašich kolegů? Tady na Trojce?

Třeba Pérák od Toy Box v Husitské ulici se mi líbí moc. Skvělá práce. Taky se mi velmi líbí mural dvojice Tomáš Staněk a Josef Sedlák v Seifertově ulici. Ten už ale bohužel zdobí nějaké graffiti. Jako autor muralu bych byl samozřejmě naštvaný, ale dá se pochopit i protistrana. Tradice graffiti v téhle ulici je dlouhá a mural do těchto tendencí vplul. A teď si tu prostě takhle koexistuje s pouličním uměním. Jinak se mi moc líbí Plíce v Nuslích od ChemiSe.

Mnoho ilustrátorů si stěžuje, že jim umělá inteligence krade práci. Vy jste ale AI poměrně nedávno povolal k vytvoření návrhu nástěnné malby v budově Nové Masaryčky. O práci se tedy nebojíte?

Míváme standardně 400 až 600 zakázek ročně, letos to bude spíš ta čtyřstovka — a možná ani to ne. Odpadly malé zakázky, je možné, že si někdo místo nás objednal umělou inteligenci. Zakázky jsou tedy méně početné, ale zato přibýly opravdu rozsáhlé. Takže nestrádáme.

Berete si i dnes na pomoc umělou inteligenci?

Je to dobrý sluha, ale špatný pán. Dneska za každou práci u nás ve studiu stojí lidský faktor. S rozmachem AI je pro klienta docela sexy vidět, že práci dělá prostě jen člověk.

A co volná tvorba? Když vás osloví někdo z ulice, že se mu líbí vaše práce a chtěl by, abyste ho ztvárnil, vyhovíte mu? A kolik to stojí?

Vyhovím rád. A cenový rámeček? Věřte nebo ne, upřímně — nevím. U užitého umění znám svou cenu. Je to práce. Ale kreslit lidi, zvláště když si s nimi popovídám nebo když je dobře znám, mě prostě baví. Tady jako bych se o ceně výsledku nedokázal rozhodnout. Chybí v tom ten aspekt byznysu. Možná bych ochotně

smlouval. Dobrá zpráva pro budoucí zákazníky. Ano — radost pro mě, radost pro ně.

Jaké máte kromě kreslení koníčky?

Vždycky jsem byl velký čtenář. Na záchodě bych se snad z nudy pídil po tom, jestli není něco napsané na roli od toaletáku. Mrzí mě, že mi tuhle zálibu v posledních letech sebral chytrý telefon. Člověk ani na tom WC nečte a bezmyšlenkovitě scrolluje. Doufám, že se mi s tímhle návykem podaří zatočit. Knihy si totiž stále kupuju, mám slušnou zásobu. Chystám se na antologii Uvař raka a Čornejova Jana Žižku. Taky bych se rád začel do zakoupených knih o paleontologii.

Paleontologie? Kde se tahle vášeň vzala?

Vášeň, se vším, co k ní patří, ve mně probudil Zdeněk Burian a jím ilustrovaná Velká kniha o pravěku. Ta, spolu s Cestou do pravěku a knihami od Štorcha, ve mně vzbudila zájem o vývoj lidských druhů a o to „jak to tenkrát bylo“. Díky novým a novým paleontologickým nálezům se toto téma stále mění, což udržuje mou pozornost a pořád mě to baví. To, že jsme nebyli jediní „lidé“, kteří chodili po zemi, a že se tu dlouhou dobu potkávalo těch druhů více, každý jiný, a každý do té „polívky“ lidství přispěl něčím jiným, to se mi strašně líbí a podněcuje to mou fantazii. Prostě mě to bezpochyby ovlivňuje.

A vy sám píšete?

To si pište! Něco se chystá. Projekt se jmenuje Pohádkový Strejček. Pracuju na něm s kamarádem Ondřejem Malotou, kdykoli máme čas. Bude to mluvené slovo, něco jako když Vladimír Menšík předčítal dětem v Arabele. Spustili bychom to koncem roku. Prozradím, že to budou kromě poetických pohádek třeba i sci-fi pohádky pro kluky — prostě střílečky a scifárny.

A na závěr — co by podle vás mohlo Trojku udělat ještě přívětivější?

Možná by se Trojka dala ještě víc zkrášlit muraly, nějak důmyslně a koncepčně. Napadají mě edukativní muraly. Osobně s Trojkou rád spolupracuju. Kromě zmiňovaných ilustrací na reklamní předměty jsem dělal vizuál pro Žižkovský masopust, což pro mě byla obrovská čest.

Foto: Diana Delevová